

Tevan Zsófia A Fiával

Ez én vagyok a kisfiammal, Péterrel valamikor az 1950-es évek végén. A fiam 1955-ben született, egy éves épp azon a napon volt, amikor a Rajkot újratemették, 1956-ban. Arra nagyon jól emlékszem, mert ahhoz, hogy el tudjunk menni a temetésre a férjemmel, a nagymamát kellett megkérni, az anyósomat, hogy legyen a gyerekekkel. A forradalom napjaiban [lásd: 1956-os forradalom] semmi forradalmi cselekményt nem csináltam, otthon voltam a fiammal. Az belefért, hogy ott a ház lakóival együtt a Verpeléti úton, mert akkor még az volt a Karinthy Frigyes út,

felszedték a kockákat, mikor jöttek a tankok. Sok kisgyerek volt abban a házban, ahol akkor laktunk, és énnekem eszembe jutott, hogy a Kelenföldi Tejüzem ott van közel. És megszerveztem, hogy egy stráfkocsival elmentünk, és hoztunk tejet, vaját, szóval, ami ott volt, azt nem is tudom, hogy ingyen vagy pénzért, de ideadták. És aztán hazavittük, és szétosztottuk a gyerekesek között. Erre az egy cselekményemre büszke vagyok. Akkor voltak ilyen gyermektápszerek, és sorban álltam egy gyógyszertár előtt, amikor lőtték a Bartók Béla utat, ilyen emlékeim vannak. A fiamat nem neveltük zsidónak, de egész kis korától kezdve fontosnak tartottam, hogy tudja. Ezt nagyon fontosnak tartottam, mert akkor nem volt olyan világ, hogy ne lett volna antiszemitizmus, legfeljebb csak a szőnyeg alá söpörték. Például elmondtam, hogy miért nincs neki nagyapja, mert a másik oldalról se volt. Elmondtam, hogy mi történt. Egyszer, amikor volt az április 4-i ünnepség, emlékszem, vittem óvodába és megkérdezte, hogy most a nagyapának a sírjánál is megemlékeznek? Mondom, hát nem hiszem. De jó lenne!